

En Norgehistoria som tål att upprepas.

Vår årliga långresa gick västerut med en bensträckare halvvägs till Strömstad där vår eminente chaufför Thomas och guiden, Norgespecialisten Torvald dukade upp kaffe och rejäla bredda frallor. Det var samme Torvald som hade guidat på 2018 års Norgeresa. En fulltecknad buss körde mot Strömstad, där vi bordade en Colorline färja mot Sandefjord.

Havet var lugnt, solen strålade, en mer än riklig buffé var uppdukad. Sandefjord såg väldigt tilltalande ut när vi gled in mot kajen.

Vi följde sedan den södra huvudvägen med tunnel efter tunnel genom bergen tills vi anlände i den lilla staden Arendal, också den en stad med hamn. Det såg vi från utsiktstornet

ett stenkast från vårt hotell. Utsikten var strålande och många av oss blev sugna på att ta en kvällspromenad i staden.

Efter den goda hotellfrukosten gav vi oss iväg vidare västerut. Lunchuppehållet blev i Flekkefjord där vi inhandlade goda lunchmackor som vi kunde äta i solskenet. Vi hade längs vägen och i Flekkefjord kunnat se att norska färghandlare nog säljer mest av den vita färgen.

På eftermiddagen var vi framme i Stavanger och tog in på det centralt belägna Clarionhotellet. Gatan utanför var uppgrävd och det pågick ett intensivt arbete med ett jobbigt oväsen. Vi gav oss dock iväg från hotellet ganska snart och när vi återvände hade arbetet och oväsendet slutat för dagen. Återigen var det en båt som väntade, och denna färja forslade oss och andra till resans höjdpunkt parken Flor og Fjære.

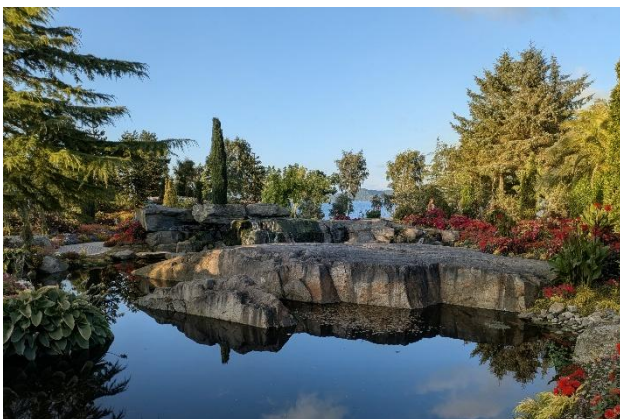

Vi togs emot av 2 guider som delade oss i 2 grupper. I min grupp var det parkens grundare Aasmund Bryns barnbarn Lisa som berättade om parkens historia. Hur farföräldrarna börjat med en liten trädgård på ön Sör-Hidle, som utvecklats år från år, tills sonen Olav tog över och öppnade för besökare medan hans fru serverade gästerna fisksoppa. Man hade skapat ett gynnsamt mikroklimat som gjorde att alla möjliga tropiska växter trivdes i

trädgården. Och nya land togs upp, mer blommor planterades, nya temaområden skapades. Nu var det Lisas bror som drev parken.

Ett stort nybyggt växthus var platsen där vi serverades en 4-rätters måltid med möjlighet att välja goda viner för den som ville. Mitt i tronade ett månghundraårigt olivträd som tycktes trivas i sitt nya hem. Solen var på väg ner när färjan hämtade oss och parkens övriga gäster för återfärd.

Efter den mycket omfattande hotellfrukosten gav vi oss av till Oljemuséet. För min egen del var jag fängslad av den skickliga guiden som kunde belysa frågan om oljan från så många ingångar. Hon berättade om hur européerna kommit överens om var gränserna till havs skulle gå, hon pratade om hur man upptäckt att det fanns olja inom Norges vattenområde, hur olja hade skapats, vad det bestod av, hur man började ta upp olja och hur man utvecklade tekniken, om säkerhet och om den förskräckliga Alexander Kiellandolyckan, vad den berodde på, hur man utvecklade plattformar så att olyckor inte skulle ske, om ekonomin, och något om hur vinsterna användes, och slutade med att visa diagram som belyste varifrån den energi vi använder kommer ifrån, historiskt och fram till nu. Men det fordrades den yttersta koncentrationen för att hänga med i norskan, och mycket gick nog mig förbi. Jag vet att en del av mina medresenärer tyckte att det var svårt att förstå norskan. För mig var dock detta besök en av resans höjdpunkter.

Vi strömmade ut i stan, åt en bit på olika lunchställen och bussades sedan till ännu en båt vid en annan kaj. Här överskuggades vår lilla utflyktsbåt av det jättelika och överväldigande kryssningsfartyget som låg intill. Kryssningsfartyget tog över den delen av hamnen, och överskuggade de låga gamla trähusen med trädgårdar som fanns på andra sidan gatan.

Vår farkost förde oss och andra resenärer ur Stavangers hamn, vek sedan av norrut och tog vägen in i Lysefjorden. Det var en stund att sitta lugnt och ta in det vackra landskapet med höga bergssidor på ömse sida. Enstaka hus fanns nära vattnet och vi undrade hur de kom till och från sina fastigheter, getter betade bland klipporna där det inte syntes mycket till gräs. Vårt skepp sköt ut bryggan så att en av sjömännen kunde sätta sig på huk och sticka till närmaste get lite godsaker. Vi såg Preikestolen högt ovanför oss, kanske lite oansenlig sedd nerifrån en lite mulen dag. Men hade vi velat se utsikten

uppfifrån hade vi fått stiga av bussen och vandra en tvåtimmars vandring, vilket inte var något bra alternativ för denna resa. Efter att ha kommit fram till ett forsande vattenfall vände vårt lilla skepp och styrde tillbaka till Stavanger, och en god middag på hotellet.

Morgonen därpå gick bussen österut. Nu var tunnlarna få och Thomas fick trampa på gasen i uppförsbackarna och bromsa sig ner för bergets andra sida. Landskapet var skogsbeklätt och det var glest mellan gårdar och byar. Evje var en lite större ort med skola, affärer och en lunchrestaurang som förestods av Pernille. Var och en fick beställa det som man önskade till lunch och sedan fortsatte slingrande vägar till Vrådal och Straands hotell vackert beläget vid en sjö. Här hade man kunnat satsa på en semester med turer längs vandringsleder, båtfärder samt bad i det klara sjövattnet. Vår grupp nöjde sig med

ännu en rikhaltig buffé, sov (förhoppningsvis) gott och fortsatte med bussen genom Telemarks Fylke. Längs vägen fanns Heddals stavkyrka, ett pampigt tjärdoftande tempel. Eftersom det var söndag och skulle vara gudstjänst där klockan elva nöjde vi oss med att bese kyrkan utifrån, Det serverades också Thomas och Torvalds busskaffe på parkeringen. Vi kunde se att kyrkobesökarna var bunadsklädda unga par och förstod att det skulle bli barndop, kanske av alla årets spädbarn. En festlig syn.

Vägen ledde oss genom Oslo, vidare längs E18 och vi korsade E6an. Och plötsligt var landskapet precis som vi är vana vid att se i Sverige. Det var inte så konstigt eftersom vi närmade oss riksgränsen. I värmländska Töcksfors väntade oss ännu en god måltid vid

pittoreska Waterside Restaurant. Sedan rundade vi Vänern på norra och östra sidan och när vi kom till Mariestad med sina vägarbeten var det inte långt till Småland.

Innan vi sa adjö till Torvald kanske jag ska nämna att han under resan berättade mycket om Norge och om det vi såg omkring oss. Han spelade då och då norsk musik av olika genrer. Han drog en och annan Norgehistoria, framförde dikter av Alf Henriksson, Tage Danielsson och med sitt lågmälda och vänliga sätt bidrog han till trivseln.

Som vanligt kände vi oss trygga med chauffören Thomas vid ratten. Planering, upplägg, bokningar, tidshållning sköttes av administratören Thomas, densamme.

Hemma igen! Vid pennan Eva Röder